

Gordon Anderson

De ce este importantă pentru penticostali ziua Cincizecimii? 1

Există patru motive pentru care ziua Cincizecimii are o semnificație specială pentru penticostali: (1) concepția noastră privitoare la istorie, (2) un model, (3) un mesaj și (4) o misiune.

Loren O. Triplett

Misterul Marii Trimiteri 4

Care este secretul care face posibilă îndeplinirea Marii Trimiteri pe care a dat-o Isus Hristos ucenicilor Săi cu aproape 2000 de ani în urmă?

John Lindell

Pregătirea și studiul pentru predică — o prioritate necesară 8

O predică roditoare necesită mult efort. Nouă ni s-a încredințat mesajul cerului. Întrebarea este: „Cum ne putem pregăti cât mai bine pentru a prezenta mesajul Evangheliei?”

Raymond Carlson

Prioritatea închinării penticostale. 13

Închinarea = conștiința prezenței lui Dumnezeu + răspunsul dat acestei prezențe

George O. Wood

Trezirea spirituală a răsului 16

Recent, o manifestare a răsului a devenit obișnuită în multe întâlniri carismatice și a fost numită trezirea spirituală a răsului. Este aceasta de la Dumnezeu?

Editorial

Noi, cei de la Life Publishers suntem foarte fericiti să vă putem oferi primul număr al revistei **RESURSE SPIRITUALE**, despre care credem că va fi atât o inspirație cât și o binecuvântare pentru dumneavoastră. Este bucuria noastră să vă oferim acest număr cât și cele care vor urma ca o lucrare a lui Life Publishers.

Articolele au fost selectate și traduse din **ENRICHMENT** - un jurnal publicat de organizația Assemblies of God, SUA. Deoarece sărbătoarea Rusaliilor este aproape ne-am gândit că ar fi potrivit să alegem pentru acest număr mai multe articole care tratează această temă.

Vremurile pe care le trăim sunt dintre cele mai captivante timpuri din istoria Bisericii. Există o foame tot mai mare după o trezire spirituală și multe biserici experimentează o lucrare puternică a Duhului Sfânt. Mai mult decât oricând până acum, noi trebuie să fim conștienți de lucrarea pe care o face Dumnezeu în Biserica Sa din întreaga lume.

Dacă va voi Dumnezeu, Life Publishers dorește să publice **RESURSE SPIRITUALE** de patru ori pe an. Numerele viitoare vor aborda subiecte teologice și practice care, sperăm noi, vă vor ajuta în lucrarea dumneavoastră de lărgire a Împărăției lui Dumnezeu. În fiecare număr vom invita câte un pastor, misionar sau conducător de biserică să scrie câte un editorial. De asemenea, în viitor dorim să includem și articole scrise de autori români.

Credem că ați aflat deja că Life Publishers a tipărit **Biblia de Studiu pentru o Viață Deplină**, incluzând Vechiul și Noul Testament împreună cu note de studiu. În data de 1 aprilie, 1997, a avut

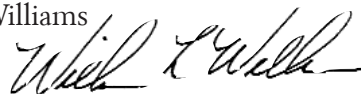
loc la București lansarea oficială a acestei Biblie de studiu în limba română. Doresc să-l felicit și cu această ocazie pe editorul acestei Biblie, pastorul Vasile Roske, și pe echipa sa de traducători pentru lucrarea excelentă pe care au făcut-o. Toți românii ar trebui să fie recunoscători pentru dedicarea celor care au muncit din greu la pregătirea acestei lucrări teologice importante.

Ne-am bucurat, de asemenea, că atât ministrul cultelor, Gheorghe Anghelescu, cât și senatorul Petru Dugulescu ne-au onorat cu prezența lor la festivitatea de lansare a **Bibliei de Studiu pentru o Viață Deplină**. Domnul Anghelescu ne-a amintit din nou că Biblia, Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să-i unească pe toți creștinii. Alți vorbitori au subliniat ideea că noi trebuie să zidim punți de comunicare și înțelegere între noi, credincioșii, și conducătorii creștini.

Dorința lui Life Publishers este să fie un constructor de poduri, lucrând împreună cu bisericile și organizațiile creștine pentru zidirea Împărăției lui Dumnezeu în România. Credem că într-o anumită măsură articolele selectate vor contribui la îndeplinirea acestui scop.

Rugăciunea mea este ca citind acest jurnal, articolele sale să vă inspire să urcați pe noi înălțimi în Hristos. Fie ca ele să vă motiveze să evanghelizați comunitatea din care faceți parte și să vă inspire în împlinirea Marii Însărcinări a Domnului nostru înainte de venirea Sa.

Bill Williams

Director, Life Publishers

RESURSE SPIRITUALE este publicată trimestrial de **LIFE PUBLISHERS INTERNATIONAL**
Str. Ady Endre, nr. 33, 3700 Oradea, România
Tel. (059) 136264, fax (059) 134286

DE CE este importantă pentru penticostali ziua Cincizecimii

de Gordon Anderson

Istoria este aceasta: Isus a fost răstignit, a murit, și a înviat din morți în timpul sărbătorii Paștelor evreiești. După înviere El a fost văzut timp de 40 de zile și apoi a fost luat înapoi la cer (Fapte 1:2-9). Când a venit ziua Cincizecimii, la 50 de zile după Paști, Duhul lui Dumnezeu S-a revărsat peste grupul de credincioși care se adunaseră, așa cum îi învățase Isus, să aștepte promisiunea Tatălui. Luca descrie acest eveniment în felul următor: „În ziua Cincizecimii, erau toți împreună în același loc. Deodată a venit din cer un sunet ca vâjâitul unui vânt puternic, și a umplut toată casa unde ședeau ei. Niște limbi ca de foc au fost văzute împărțindu-se printre ei, și s-au așezat câte una pe fiecare din ei. Și toți s-au umplut de Duhul Sfânt, și au început să vorbească în alte limbi, după

cum le da Duhul să vorbească“ (Fapte 2:1-4).

Dacă luăm Biblia în serios, noi trebuie să credem că acest pasaj este o relatare a unui eveniment istoric real. Penticostalii tradiționali, între care ne includem și noi, își proclamă credința în autenticitatea istorică a acestor relatări. Noi credem că aceste evenimente s-au întâmplat cu adevărat, dar există ceva mai mult decât atât. Multe grupuri acceptă istoricitatea acestora însă, pentru un motiv sau altul, nu cred că lucruri ca acesta s-au mai întâmplat vreodată de atunci încoace. Aceste grupuri nu găsesc în aceste rapoarte nici model, nici călăuzire pentru credință și practică în zilele de astăzi. Dar nu acesta este cazul nostru. Noi credem că aceste evenimente reprezintă un model repetabil și am dezvoltat o teologie bazată pe Biblie care să explice cum înțelegem acest lucru.

În ziua Cincizecimii

noi găsim exemplul

unui Dumnezeu

care este angajat

în mod activ

în istoria

omenirii.

Există patru motive pentru care ziua Cincizecimii are o semnificație specială pentru penticostali: (1) concepția noastră privitoare la istorie, (2) un model; (3) un mesaj și (4) o misiune.

CONCEPȚIA NOASTRĂ DESPRE DUMNEZEU ÎN ISTORIE

În ziua Cincizecimii, Dumnezeu a făcut o lucrare, și această lucrare nu a fost o surpriză. Noi credem într-un Dumnezeu care lucrează în lume, care intervine în problemele oamenilor, care intră în viața ucenicilor Săi, care face minuni supranaturale, care este prezent și activ. Aceasta este în contrast cu cei al căror Dumnezeu este o doctrină păstrată în minte, dar care rareori acționează în lume, dacă acționează vreodată. De aceea, ca răspuns la raportul zilei Cincizecimii, noi spunem: „Da, sigur! Acesta este Dumnezeul pe care Îl cunoaștem noi. El a făcut acest lucru atunci, și El încă îl face și astăzi.” În ziua Cincizecimii noi găsim un exemplu al unui Dumnezeu angajat în mod activ în istoria omenirii.

MODELUL

Penticostalii sunt cunoscuți pentru doctrina lor referitoare la așteptare. Isus le-a spus ucenicilor Săi să se întoarcă în Ierusalim și să aștepte promisiunea Tată-

lui, să aștepte puterea care avea să-i facă capabili să ducă Evanghelia până la marginile pământului. Și așa au și făcut. După ce au așteptat și s-au rugat, Tatăl a trimis Duhul și i-a botezat pe toți.

Ucenicii știau foarte puțin despre ceea ce așteptau. Singurul lucru pe care îl știau ei era că vor primi putere de la Duhul Sfânt. Astăzi noi avem seminarii detaliate despre Botezul în Duhul Sfânt, conferințe despre darurile Duhului Sfânt, cărți privitoare la vorbirea în limbi, dar așteptăm prea puțin această revărsare a Duhului. S-ar putea ca perioadele de așteptare ignorantă să fie mai productive decât seminariile de învățatură fără așteptare? Penticostalii cred acest lucru și găsesc în primii ucenici un model pentru găsirea lui Dumnezeu. Ei au așteptat. Această așteptare este biblică. Cât de des suntem îndemnați să-L căutăm pe Domnul, să-L așteptăm, să ne apropiem de El? Noi nu trebuie să subestimăm valoarea studiului și a învățării, dar nici nu trebuie să uităm că ucenicii și primii penticostali știau puține lucruri despre lucrurile Duhului Sfânt: cu toate acestea, atunci când au așteptat ca Dumnezeu să lucreze, ei au primit puterea care le fusese promisă. Penticostalii ne oferă un model pe care să-l urmăm: așteptarea intervenției lui Dumnezeu.

MESAJUL

Cincizecimea nu este doar un eveniment sau o experiență repetată. Aceasta este o doctrină bazată pe relatarea și învățatura pasajelor Bibliei. Penticostalii au un mesaj biblic, anume că Dumnezeu, prin lucrarea Duhului Sfânt, îi împuternicește pe ucenicii Săi să evanghelizeze lumea.

Nu toate așa-numitele grupuri de trezire spirituală au un mesaj. De fapt, trebuie făcută o distincție importantă între cei care au o experiență bazată pe teologia biblică și cei care au doar o experiență. În aceste zile noi auzim vorbindu-se mult despre diferite treziri și activități care au loc în timpul întâl-

nirilor, dar în multe cazuri participanții sunt prezenți la întâlniri, au o experiență și apoi pleacă acasă doar cu o descriere a ceea ce s-a întâmplat, cu o nevoie urgentă de a repeta aceeași experiență și cu criticismul celor care sunt obosiți de experiențe lipsite de exegeză și teologie sănătoasă.

O modalitate de a evalua caracterul sănătos și longevitatea potențială a unor astfel de treziri spirituale este urmărirea mesajului, a doctrinei care rezultă din acestea. Toate marile treziri spirituale care au dăinuit au o bază doctrinară pe care sunt întemeiate experiențele. Imitațiile care sfârșesc repede nu au așa ceva. Oamenii s-au îndreptat cu grămada spre Biserica de pe strada Azusa, nu numai pentru experiența

serviciilor pline de Duhul Sfânt, ci și pentru a auzi și învăța mesajul Cincizecimii. Ei s-au întors acasă cu doctrina Cincizecimii și au descoperit că propovăduirea doctrinei a avut ca rezultat repetarea experienței. Penticostalii au o doctrină care a apărut în ziua Cincizecimii.

MISIUNEA

Penticostalii văd puterea Duhului Sfânt curgând prin noi pentru binele lumii, nu curgând spre noi pentru propria noastră satisfacție. Aceasta înseamnă prin noi pentru ei, nu spre noi pentru noi. Isus le-a poruncit ucenicilor să meargă, dar mai întâi ei trebuiau să aștepte să primească puterea de a merge, și apoi să

meargă în toată lumea ca să propovăduiască Evanghelia. Cincizecimea are un scop: să câștige lumea pentru Hristos.

Misiunea penticostalilor s-a dovedit a avea o influență corectivă asupra unei mișcări în pragul schismei și ereziei. La urma urmei, a existat foarte puțin în ceea ce privește învățătura sistematică; nu au existat școli biblice, organizarea lipsea aproape cu desăvârșire, toate acestea împreună cu un spirit independent și autonom. Totuși, ei au fost uniți în jurul unui singur scop: câștigarea acestei lumi pentru Hristos. Misiunea, acasă și peste hotare, este mandatul Rusaliilor. Având în centrul atenției scopul evanghelizării lumii,

(Continuare în pagina 15)

misterul

Marii Trimiteri

de LOREN O. TRIPLETT

Cu aproximativ 2000 de ani în urmă, Isus le-a spus ucenicilor Săi care avea să fie misiunea Bisericii - o misiune uimitoare și, la prima vedere, imposibilă. El nu a prezentat această misiune ca pe o idee care să fie discutată, nici ca pe o problemă care să fie studiată, ci ca o poruncă directă. Astăzi noi numim această misiune Marea Trimitere.

Aceasta este Marea Trimitere pentru că:

- a fost dată de Isus Hristos, căruia I-a fost încredințată toată autoritatea în cer și pe pământ.
- ea conține, de fapt, istoria întregii Biblii - dragostea lui Dumnezeu pentru o rasă pierdută și planul Său de a o salva.
- a fost dată pentru a binecuvânta fiecare persoană de pe pământ.
- este veche de 2.000 de ani, și totuși nu s-a pierdut nimic din înțelesul și validitatea ei. Porunca Domnului nostru încă este aceasta: „Mergeți în toată lumea, și

propovăduiți Evanghelia la orice făptură“ (Marcu 16:15).

- ea este cheia de boltă a planului lui Dumnezeu de câștigare a unui popor care să fie al Lui.
- ea conține un mare mister, o mare taină, și Marea Trimitere nu poate fi împlinită fără a avea cheia acestei taine.

Isus știa că timpul Său pe pământ era aproape de sfârșit, când a trimis vorbă ucenicilor Săi să vină să-L întâlnească în Galilea. Ei au tremurat de îndoială și incertitudine, dar s-au dus totuși la întâlnire.

Biblia nu ezită să prezinte slăbiciunea umană. Iată aici 11 oameni care, timp de 3 ani și jumătate, au fost împreună cu Isus, au văzut toate minunile, au auzit înțelepciunea învățăturilor Lui, și știau că a înviat din morți. Cu toate acestea, când El a apărut în fața lor, unii au crezut, iar alții s-au îndoit. Isus era gata să rostească marea Lui declarație, și nu avea un grup dedicat și unit căruia să-i încredințeze această misiune.

Cei unsprezece nu erau cei mai buni candidați pentru trimiterea misionară. Cu toate că Fiul lui Dumnezeu stătea înaintea lor, unii nu erau siguri cine era El. Cum aveau să alcătuiască ei grupul celor ce vor schimba lumea? Ce fel de risc era gata Dumnezeu să-și asume? Era evident că ei erau încă 11 oameni slabi, imperfecti, nepregătiți.

Isus a început să vorbească și le-a atras imediat atenția cu declarația Lui uimitoare: „Toată puterea Mi-a fost dată în

cer și pe pământ“. Tonul și atitudinea Lui i-au făcut pe ucenici să înțeleagă că El era Cel înaintea căruia „orice genunchi se va pleca... și orice limbă va mărturisi că Isus Hristos este Domnul“ (Filipeni 2:10,11).

Următoarele cuvinte pe care le-a rostit Isus au fost „de aceea“. El a subliniat motivul pentru care ei trebuiau să asculte și să răspundă: „Eu sunt autoritatea finală. De aceea, ascultați ce vă spun“. Ei trebuie să fi prins cumva implicația plecării Sale iminente și

Modalități de îndeplinire cu succes a Marii Trimiteri

A fi creștin înseamnă a fi misionar. Experiența ucenicilor din ziua Cinzecimii explică modalitățile în care Marea Trimitere poate fi îndeplinită cu succes astăzi. Acea revărsare inițială a Duhului Sfânt a adus următoarele elemente:

- *O îndrăzneală supranaturală pentru mărturisire: „Voi veți primi o putere, când Se va pogori Duhul Sfânt peste voi“ (Fapte 1:8).*
- *O motivație supranaturală de a merge pretutindeni, pentru a asculta de Marea Trimitere - nu numai în Ierusalim, ci până la marginile pământului.*
- *O acceptare divină a deosebirilor dintre membrii rasei umane - îndepărtarea barierelor rasiale.*
- *O așteptare a semnelor și minunilor, precum și folosirea lor, așa cum promisese Isus.*
- *O înțelegere a dimensiunii mondiale a planului lui Dumnezeu pentru toți oamenii.*

Dumnezeu nu ne-a încredințat o sarcină imposibilă. Cheia misterului este promisiunea Duhului Sfânt.

Planul

era simplu:

Faceți ucenici

și învățați-i

să facă ucenici,

pentru ca

aceștia din

urmă,

la rândul lor,

să-i învețe

pe alții

să facă

ucenici.

nevoia lor urgentă de a ști ce aveau de făcut îndată după aceea. Acum ei erau 11 oameni alerti, credincioși, gata să asculte de Comandantul lor divin.

Iată porunca pe care le-a dat-o El: „Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit“ (Matei 28:19,20).

Planul era simplu: Faceți ucenici și învățați-i să facă ucenici, pentru ca aceștia din urmă, la rândul lor, să-i învețe pe alții să facă ucenici.

Ucenicii trebuie să fi fost socați. La ce se vor fi gândit

ei în legătură cu implicațiile poruncii Lui pentru tot restul vieții lor? Isus nu i-a lăsat să aștepte prea mult, ci le-a descoperit misterul Marii Trimiteri.

Ei nu trebuiau să meargă și să împlinească porunca prin puterea și înțelepciunea lor, ci trebuiau să aștepte împuternicirea ca un dar promis de la Dumnezeu.

Evangelhia după Luca menționează două din instrucțiunile lui Isus. Ucenicii trebuiau: (1) să se întoarcă în Ierusalim și (2) să stea în oraș până când aveau să fie îmbrăcați cu putere de sus (24:49). În

Fapte 1 Luca menționează din nou aceste instrucțiuni (1:4-8).

Ucenicii s-au întors în Ierusalim și, în câteva zile, ei au fost gata să asculte de Marea Trimitere. Ei au primit împuternicirea Duhului Sfânt și misterul trimerii lor pentru a schimba lumea a fost dezlegat. Secretul a fost venirea Duhului Sfânt. Prima încercare a lui Petru de a predica a avut ca rezultat 3.000 de noi ucenici. El a început să-i învețe tot ce poruncise Isus, învățatură care a inclus și ultima poruncă „de a face ucenici din toate neamurile“.

Acum erau cel puțin 3011 creștini, în inimile cărora ardea chemarea Domnului lor. Apoi au mai trecut doar câteva zile până când alte câteva mii au fost adăugate ciclului pe care Marea Trimitere fusese destinată să-l producă. Planul era simplu: Faceți ucenici și învățați-i să facă ucenici, pentru ca aceștia, la rândul lor, să-i învețe pe alții să facă ucenici. Această metodă a fost atât de plină de succes încât cei 11 (oameni neinstruiți) și cei instruiți de ei au fost identificați drept „cei care au întors lumea pe dos“ (Fapte 17:6).

Ei au plecat pretutindeni, predicând și lucrând cu putere. Ei nu au întors lumea pe dos, nu au răscolit-o cu diferite tehnici, prin oratorie sau administrație calificată, ci cu puterea

Jurămintele noastre față de Dumnezeu

Mă angajez să nu mă dau la o parte, ci să folosesc toate mijloacele disponibile și să mă jertfesc pentru a duce Evangelhia la cei pierduți și pentru a-i uceniciza până când vor face și ei la fel.

Asemenea primilor unsprezece ucenici, mă angajez să:

- *accept autoritatea lui Isus Hristos.*
- *accept provocarea de-a asculta de El, oriunde mă va trimite El, chiar până la marginile pământului.*
- *accept planul său de ucenicizare și învățare a tuturor credincioșilor, pentru că și ei trebuie să asculte de Marea Trimitere.*
- *accept nevoia urgentă și neschimbătoare după ungerea și împuternicirea botezului în Duhul Sfânt.*

Promisiunea Tatălui este secretul succesului ascultării de Marea Trimitere.

secretului lor - prezența Duhului Sfânt în viața lor.

Acele prime generații ale Bisericii Primare au ajuns până în Roma, și contemporanii lor au recunoscut puterea Împărăției lui Dumnezeu. Acei 11 oameni au reprezentat un început plăpând care s-a dovedit puternic pe măsură ce factorul exponențial al Duhului Sfânt îi împuternicea.

Rugăciunea mea este: „O, Dumnezeule! Fă din nou această lucrare!“ Dacă această rugăciune va fi ascultată, răspunsul va fi rezultatul a cel puțin trei revelații proaspete făcute unei Biserici ascultătoare.

MAREA TRIMITERE ARE DE-A FACE ÎN MOD FUNDAMENTAL CU AUTORITATEA LUI ISUS.

Impertinența spirituală a zilelor noastre face ca cerul să sufere. Ce fel de relație avem noi cu Regele Împărăției când ne permitem să alegem poruncile pe care suntem gata să le recunoaștem și de care să ascultăm? Refuzul nostru deschis de a trăi acceptând autoritatea deplină a Domnului Isus Hristos permite ca planul Marii Trimiteri să fie subminat și chiar pus deoparte de către mulți dintre cei care Îl numesc Domn pe Isus Hristos. Deoarece lui Isus i S-a dat toată autoritatea în cer și pe pământ, există numai un singur răspuns corect la porunca Sa: „Da, Doamne!“

Orice alt răspuns reprezintă un refuz de a recunoaște autoritatea Sa.

Autoritatea Sa este stabilită pentru totdeauna. Noi trebuie să ne plecăm înaintea ei. Noi am primit lumina Evangheliei Împărăției ca s-o transmitem la alții. Aceasta nu este o opțiune. Regele regilor și Domnul domnilor vorbește cu autoritatea cerului și a pământului. Noi trebuie să ne ridicăm la cel mai înalt nivel al dedicării pentru a asculta în mod literal de Marea Trimitere - voia Lui pentru noi toți.

MAREA TRIMITERE ESTE O SARCINĂ CARE POATE FI ÎNDEPLINITĂ.

Dușmanul vrea să ne convingă că provocarea de a evangheliza în mod adecvat întreaga noastră generație nu poate fi îndeplinită. El dorește ca noi să credem că sarcina este prea mare, prea complicată și prea costisitoare.

Noi avem nevoie de o nouă revelație a sferei de acțiune a harului salvator al lui Dumnezeu și trebuie să credem că Dumnezeu nu dorește pieirea nici unuia dintre cei 5,7 miliarde de locuitori ai pământului. Ce s-ar întâmpla dacă fiecare credincios ar lua în mod literal Marea Trimitere? Lucrurile evidente ne obsedează. Aceasta este o sarcină care poate fi dusă la îndeplinire, dar tot ce facem se pare că este, în mod tra-

gic, orientat doar spre o mică parte a întregului.

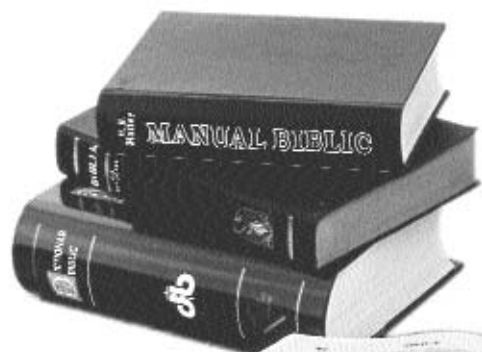
Atât de puțini fac planuri de dimensiuni vrednice de Împărăție și au visuri la fel de mari ca și voința lui Dumnezeu de a mântui. Ce ne poate vindeca de plaga tragică a micilor așteptări? Sarcina poate fi dusă la îndeplinire. Cere-I Domnului secerișului să-ți descopere semnificația acestui adevăr.

FĂRĂ BOTEZUL ÎN DUHUL SFÂNT NOI SUNTEM PEA LIPSII DE ÎNDEMÂNARE ȘI PEA SLABI PENTRU A NE ACHITA DE RESPONSABILITATEA MARII TRIMITERI.

Isus i-a avertizat pe cei 11 să nu părăsească Ierusalimul - să nu înceapă să fie schimbători de lume - până nu vor primi promisiunea Tatălui. Și noi trebuie să ascultăm această avertizare. Ceea ce s-a spus atunci este încă valabil: „Lucrul acesta nu se va face nu prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Sfânt“ (Zaharia 4:6).

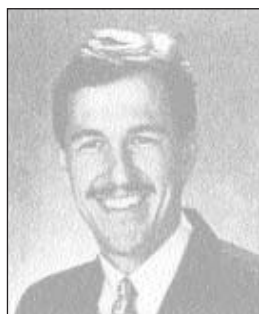
Fiecare generație trebuie să accepte pentru ea însăși responsabilitatea Marii Trimiteri - autoritatea dată lui Isus Cristos. Creștinii trebuie să accepte provocarea de a asculta de El până la marginile pământului, să accepte planul ucenicizării și al învățării altora, și să accepte nevoia urgentă și neschimbată a ungerii și împuternicirii botezului în Duhul Sfânt.

Pregătirea și studiul

pentru predică

O PRIORITATE NECESARĂ

de JOHN LINDELL

Serviciul divin tocmai se terminase și pastorul se afla la ușă să-și salute enoriașii. Unul dintre ei, o femeie în vârstă care era cunoscută ca o femeie care spunea ce gândea, i-a zis: „Frate pastor, nu am apreciat mesajul tău din această dimineață. În primul rând, ți-ai citit predica. În al doilea rând, nu ai citit-o bine. Și, în al treilea rând, această predică nu merita să fie citită!”

Nici un predicator nu dorește să audă una ca asta. Dar dacă adevărul ar fi cunoscut, s-ar putea ca mulți credincioși ar dori să spună același lucru.

Care este cheia predicării unor predici eficiente care să ne unească cu ascultătorul? Când este vorba de predicarea Cuvântului lui Dumnezeu există

mulți factori importanți. Deși rugăciunea și evlavia personală sunt priorități indispensabile pentru viața predicatorului, o prioritate care lipsește din predicare mai mult decât orice altceva este pregătirea. Jay Adams scrie:

„În ultimii câțiva ani, am avut ocazia să aud multe predici - unele foarte bune, altele mediocre, cele mai multe foarte proaste. Care este problema cu predicarea? ...Eu sunt convins că o predică slabă este rezultatul faptului că predicatorul nu a petrecut un timp adecvat și nu a investit energie suficientă în pregătire. Mulți predicatori - pote cei mai mulți - pur și simplu nu lucrează suficient pentru predicile lor.”

O predică roditoare necesită

mult efort. Nouă ni s-a încredințat mesajul cerului. Întrebarea este: Cum ne putem pregăti noi cât mai bine pentru a-l prezenta? Eu nu scriu ca și unul care a găsit răspunsul final la această întrebare, pentru că arta pregătirii predicii este o preocupare de o viață; totuși am găsit câteva lucruri extrem de folositoare pentru studiul și pregătirea personală.

DEZVOLTAREA UNUI PLAN DE PREDICARE

Una din cele mai provocatoare sarcini pentru predicator este să decidă ce să predice. Prea adesea, timpul prețios care putea fi petrecut studiind un pasaj este risipit în încercarea de a descoperi un subiect pentru predică. Rezultatul este un mesaj lung, plin de expresii stereotipe, dar scurt în conținut. De aceea este important să-I ceri lui Dumnezeu în rugăciune să te călăuzească mai dinainte spre ceea ce El dorește ca tu să predici. Același Duh Sfânt care vorbește inimii tale sâmbăta, îi poate vorbi inimii tale și luna.

De fapt, una dintre cele mai bune căi de a dezvolta un plan de predicare este de a te implica într-o serie de predici: Cele zece porunci duminică dimineața, viața lui Avraam duminică seara, și cartea Apocalipsei miercuri seara.

Iată câteva avantaje ale unui astfel de aranjament:

1. Acesta te ajută să fii sigur că adunarea primește o hrană echilibrată din Cuvântul lui Dumnezeu.
2. El înlătură necesitatea de a începe totul de la capăt în fiecare săptămână în ceea ce privește pregătirea predicii.
3. El îi ajută pe cei din conducere să coordoneze muzica și alte părți ale programului bisericii.
4. Prin exemplu, acesta îi învață pe oameni principiile de bază privitoare la studierea sistematică a Bibliei pentru ei înșiși.
5. El îmi oferă posibilitatea să petrec mai mult timp în pregătirea efectivă a predicii, pentru că eu știu pasajul din care voi predica în fiecare săptămână.
6. El mă eliberează de povara de a fi în mod constant creativ sau inteligent în prezentarea mea și, în schimb, permite conținutului solid să poarte mesajul.

Desigur, a avea un plan nu înseamnă a nu fi flexibil în predicare. Un eveniment special sau o redirectionare de la Domnul poate să înlocuiască seriile de predici.

***Îndemânările
bune
de studiu
reprezintă
temelia pe
care se
zidesc
mesajele
bune.***

**Același
Duh Sfânt
care îi
vorbește
inimii tale
sâmbăta,
îi poate
vorbi
inimii tale
și luna.**

STABILIREA PRIORITĂȚILOR PREDICATORULUI

Pentru pregătirea adecvată a predicii este nevoie de timp — nu există scurtături. Evident, pe măsură ce se maturizează în lucrare, o persoană devine mai îndemânică în folosirea diferitelor ajutoare pentru studiu, ceea ce duce la obținerea unor rezultate mai bune într-un timp mai scurt. Chiar și așa, este nevoie de sârguință în studiu. Găsesc că este nevoie de cel puțin 6-8 ore de pregătire pentru fiecare mesaj.

Predicatorul trebuie să-și stabilească prioritățile în lucrare. Apostolii au spus: „Noi vom stărui necurmat în rugăciune și în propovăduirea Cuvântului” (Fapte 6:4). Pastorii au multe lucruri de făcut, dar ei trebuie să și le aranjeze ținând seama de faptul că rugăciunea și pregătirea pentru lucrare sunt prioritare. Eu folosesc un sistem de neglijare planificată, și anume, planific să neglijez orice altceva până când îmi fac studiul. Marți dimineața și duminica după masa sunt rezervate pen-

tru pregătirea mesajului de duminică seara. Pun deoparte miercurea pentru mesajul de miercuri seara, și pun deoparte vinerea dimineața, o parte din după amiază, și toată ziua de sâmbătă, dacă este necesar, pentru a mă pregăti pentru mesajul de duminică dimineața. În timpul acestor pregătiri sunt disponibil doar pentru urgențe.

În slujba mea curentă dispun de personal care să mă scutească de detaliile administrării bisericii, care mi-ar lua din timpul meu de studiu. Mulți pastori nu se bucură de acest lux. Cu toate acestea, chiar din primii mei ani de lucrare și în timpul plantării unei biserici, dedicarea mea pentru studierea Cuvântului nu s-a schimbat niciodată. Știu că timpul petrecut în pregătirea mesajelor va avea ca rezultat maturizarea și echiparea oamenilor care să ajute la purtarea poverii slujirii.

DISCERNEREA SCOPULUI PASAJULUI

Nu este suficient să petreci timp studiind; trebuie să știi cum să fii eficient în studierea Cuvântului lui Dumnezeu. Metodele bune pentru studiu reprezintă fundamentul pe care sunt clădite mesajele bune. În studiul meu eu urmez această metodă:

1. MAI ÎNTÂI CITESC SCRIPTURA.

Pentru că multe studii implică cărți ale Noului Testament, încep întotdeauna citind întreaga carte. Aceasta mă ajută să înțeleg desfășurarea și tema cărții

LUCRĂRI DE REFERINȚĂ pentru studiu biblic

Donald C. Stamps, <i>Biblia de Studiu pentru o Viață Deplină</i> (vezi pagina alăturată).	International, Berlin, Ohio, U.S.A.
Kay Arthur & co. (Mia & Costel Oglice - versiunea românească), <i>Biblia Internațională de Studiu Inductiv</i> , Precept Ministries, Chattanooga, TN, USA.	J.D. Douglas, <i>Dicționar biblic</i> , Societatea Misionară Română, Oradea, România.
<i>Biblia cu explicații</i> , T.G.S.	Pat Alexander, <i>Enciclopedia Bibliei</i> , Editura LOGOS, Cluj, România.
	H.H. Halley, <i>Manual Biblic</i> , Oradea, România.

Simbolurile tematice folosite

Biblia de Studiu pentru o Viață Deplină, recent ieșită de sub tipar, este destinată să vă ajute să câștigați o înțelegere mai profundă a Cuvântului lui Dumnezeu, prin care puteți crește în dragoste, în curăție și credință față de Domnul Isus Hristos. Pe lângă textul biblic propriu-zis (versiunea Cornilescu) această Biblie mai conține: *titluri pe secțiuni, note de studiu, articole, introducere la fiecare carte a Bibliei, simboluri tematice, tabele, hărți, indice de subiecte și o concordanță*.

Notele de studiu apar în partea de jos, aproape pe fiecare pagină, și sunt scrise cu credința că mesajul deplin, modelul și experiența adevărată de Hristos și de apostoli sunt valabile pentru totdeauna și la

îndemâna poporului Său și astăzi. Aceste note de studiu se împart în cinci clase: expoziționale, teologice, devoționale etice și practice.

Cele 78 de **articole** cuprinse în această Biblie tratează subiecte importante și critice într-un mod mai cuprinzător decât notele și, de obicei, ele apar în contextul unuia din textele majore referitoare la subiectul articolului.

Fiecare carte a Bibliei are o **introducere** care cuprinde o schiță a cărții, o explicație a fondului cărții și a cadrului istoric, incluzând informații despre autor, împrejurări și data scrierii, o descriere a scopului original al cărții, o privire generală a conținutului ei, o listă a caracteristicilor speciale ale cărții și un plan de citire pentru parcurgerea Bibliei într-un an.

Pe paginile acestei Biblie se folosesc douăsprezece **simboluri tematice** plasate pe margine, lângă textul care conține tema respectivă. Aceste simboluri sunt însoțite de referința biblică a textului următor aferent acelei teme deosebite.

Tabelele incluse vă vor ajuta să cunoașteți mai mult despre Biblie și învățăturile ei asupra unor subiecte ca: activitatea lui Isus, ultimele zile ale istoriei, darurile Duhului Sfânt etc.

În textul Bibliei au fost incluse nouă **hărți** ca să vă ajute să înțelegeți unde au avut loc evenimentele despre care se scrie în Biblie. De asemenea, la sfârșitul cărții există 12 hărți color.

Suntem încredințați că folosind **Biblia de Studiu pentru o Viață Deplină**, o lucrare excepțională (peste 2000 de pagini, format 16,5 x 25,5 cm, coperti tari), veți fi binecuvântați din belșug, și cunoștința voastră în Cuvântul lui Dumnezeu, experiența prezenței Duhului Sfânt și umblarea voastră zilnică împreună cu Hristos, în adevăr și neprihănire, vor spori tot mai mult. Pentru a comanda această Biblie ne puteți contacta la adresa:

LIFE PUBLISHERS ROMANIA
Str. Ady Endre nr. 33, 3700 ORADEA
Tel. (059) 136264, fax (059) 134286

sau viața unui personaj biblic. Pentru a înțelege tot ce se spune în cartea respectivă, este folositor să citești cartea de mai multe ori.

Chiar dacă sunt implicat într-un studiu pe

subiecte, la începutul săptămânii încerc să citesc versete referitoare la acel subiect, înainte de a începe pregătirea propriu-zisă. Odată ce încep să mă concentrez asupra textului, acesta îmi domi-

nă gândirea, citirea, și chiar îmi influențează conversația. În timpul săptămânii, gândurile referitoare la pasajul din care voi predica încep să se cristalizeze în mintea mea.

2. GĂSESC TEMA.

Pe măsură ce meditez asupra Scripturii, mă întreb: „Care este înțelesul principal al acestui pasaj? Ce îmi spune Dumnezeu mie? Și ce spune El bisericii?” Toate celelalte elemente din timpul studiului și al predicii trebuie să fie orientate spre aceste gânduri.

3. ORGANIZEZ PASAJUL.

După identificarea ideii centrale, caut subpuncte sau principii remarcabile din pasaj. Îmi notez diferite gânduri sau principii exprimate în pasaj și, în timp ce le scriu, caut un fir comun sau o temă comună.

4. EXAMINEZ RESURSELE CARE TRATEAZĂ SUBIECTUL SAU TEXTUL RESPECTIV.

Înainte de a face o schiță de predică, eu folosesc unelte de studiu care mă vor ajuta să-mi concentrez gândurile și munca prin orice dificultăți întâlnite în text. La acest punct este folositor să vezi ce au scris sau predicat alți oameni despre subiectul respectiv. Dacă găsesc că cineva a scris ceva ce merită citat, îmi notez acel lucru pentru folosirea ulterioară în procesul de pregătire a predicii.

5. ÎNTOCMESC O SCHIȚĂ.

Foarte rar mi se întâmplă să întocmesc dintr-o

dată schița a pasajului. De obicei, îmi scriu diferitele puncte ale pasajului și deseori le reformulez în diferite moduri. Aceasta mă ajută să-mi concentrez gândurile și oferă mesajului o mai mare cursivitate.

Uneori oamenii mă întreabă de ce favorizez aliterația (procedeu stilistic constând în repetarea aceluiași sunet, de obicei consoană, sau acelorași grupuri de sunete în cuvinte care se succed - n. tr.) în predicile sau mesajele mele cu puncte specifice. În trecut nu am procedat așa. Totuși, am observat că atunci când oamenii i-au auzit pe alți predicatori folosind acest stil, s-au întâmplat mai multe lucruri: (1) Au luat imediat notițe la predică. (2) Au fost mai atenți pe tot parcursul acesteia. (3) Deși nu au fost în stare să-și amintească întotdeauna fiecare punct al mesajului, ascultătorii au putut să-și amintească ideea centrală a predicii. De când am început să folosesc acest stil în predică, eu am observat aceleași rezultate.

6. SELECTEZ ILUSTRAȚIILE.

După ce am întocmit schița, adaug ilustrațiile. Când ajungem la ilustrații, adesea noi ne gândim la istorisiri. Totuși, ilustrațiile pot fi găsite într-o varietate de locuri: în Scriptură, în expe-

riența personală, în ziare și reviste, în desene animate, istorie, și cărți inspiraționale și motivaționale.

7. SCRIU MESAJUL.

Unora le place să predice după o schiță, în timp ce altora le place să predice după un manuscris. Stilul final ales este o chestiune de preferință personală, dar faptul că ai petrecut timp studiind și căutând adevărul divin al lui Dumnezeu nu va fi pierdut în adunarea ta - ei vor vedea și vor simți diferența.

Studierea Cuvântului lui Dumnezeu și primirea mesajului lui Dumnezeu este o muncă grea. Predicatorii se îngrijorează gândindu-se că au de concurat cu cei mai buni specialiști în reclame și cu multitudinea de opțiuni ale mass-mediei care ajung la urechile societății noastre. Deși ne cheltuim energia căutând modalități de a capta atenția oamenilor, durata atenției va fi scurtă dacă, atunci când ei ascultă, noi nu avem nimic de spus. Noi trebuie să fim pregătiți.

Mesajul a ajuns la noi în forma a 66 de cărți care, atunci când sunt studiate cu atenție, interpretate cu acuratețe și predicate cu putere - vor fi folosite de Duhul Sfânt pentru a satisface nevoi, a schimba vieți și pentru a zidi Împărăția lui Dumnezeu.

ÎNCHINĂRI penticostale

ÎNCHINAREA = CONȘTIENȚA PREZENȚEI LUI DUMNEZEU + RĂSPUNSUL DAT ACESTEI PREZENȚE

Liderii sunt

responsabili

de G. Raymond Carlson

de crearea

unor

atitudini

corecte,

care

să

inspire

anti-

ciparea

mișcării

Duhului

Sfânt

și

un

apetit

pentru

lucrurile

spirituale.

Non-penticostalii au pus sub semnul întrebării atât forma închinării din întâlnirile penticostale, precum și diferența doctrinală. Istoriceste vorbind, mișcarea s-a bucurat de un mod neîngrădit de închinare și de o libertate a expresiei în închinare.

În perpetuarea trezirii penticostale avem nevoie să protejăm elementele care produc binecuvântarea penticostală. Aceasta nu înseamnă să facem un caz din ceea ce este fanatic. Trezirea penticostală nu a fost niciodată o trezire a fanaticilor; fanaticii au încercat să-și agațe numele lor de trezire. Reacții fizică față de puterea Duhului Sfânt trebuie să se modeleze în conformitate cu ceea ce este mai bun și cu edificarea sau zidirea; altfel, aceasta va ofensa adevăratele sensibilități spirituale. Pavel, în scrisorile sale către Corinteni, a stabilit măsuri de corectare a manifestărilor care nu sunt ale Duhului Sfânt.

Închinarea este o conștientă a prezenței lui Dumnezeu și un răspuns dat acelei conștiențe. Ea este exprimarea celor mai profunde emoții ale sufletului în adorarea, reverența, omagierea, înălțarea, și slăvirea celui Atotputernic.

Închinarea nu este dependentă de mediu și circumstanțe, dar majoritatea oamenilor nu sunt indiferenți

atitudinea +

+

apetitul

+ anticiparea =

Atmosfera

față de mediu. De aceea, liderii sunt responsabili pentru crearea atitudinilor corecte care să inspire anticiparea mișcării Duhului Sfânt și un apetit pentru lucrurile spirituale. Atitudinea, apetitul și anticiparea crează atmosfera.

Biserica Penticostală este marcată de o atmosferă minunată de închinare. Atmosfera este importantă. Într-o biserică penticostală adevărată, atât păcătosul cât și sfântul pot să simtă prezența lui Dumnezeu. Într-o astfel de întâlnire Duhul Sfânt dispune de o libertate de mișcare neîngrădită. Aceasta face ca întâlnirile penticostale să fie captivante și atractive. Acesta este standardul Noului Testament și este în acord cu planul divin.

Această libertate reprezintă și un pericol, pentru că închinarea trebuie să fie cu adevărat închinare. Adevărata închinare nu este o emoție religioasă, și ea nici nu apelează la firea pământească (la carne).

Serviciile de închinare pot lua una sau două direcții nedorite—poate să existe un formalism lipsit de libertate spirituală, sau poate exista o lipsă de ordine și control spiritual. Liderii spirituali au responsabilitatea de a-i aduce pe oameni în prezența lui Dumnezeu și de a-i face să înțeleagă că „Dumnezeu este Duh: și cine se închină Lui trebuie să I se închine în Duh și în adevăr” (Ioan 4:24).

Formalismul se poate dezvolta în ritualul unei bisericii neoficiale. Închinarea adevărată nu este nici rutina penticostală, nici liturghia bisericească. Când bisericile penticostale urmează o ordine a serviciului care degene-

liturghia

închinare

rează într-un obicei lipsit de semnificație, atunci ele nu mai au nimic altceva decât un ritual.

Dacă dorim să avem o întâlnire penticostală, atunci gândul lui Dumnezeu este subiectul cel mai important din timpul serviciului divin. Acest climat penticostal depinde, într-o măsură mai mare sau mai mică, de lider. El trebuie să se afle într-un contact vital cu Dumnezeu și să-și mențină sensibilitatea la vocea Duhului. Când conduce oamenii în închinare, el are nevoie în mod constant să cunoască gândul Duhului pentru momentul respectiv.

În adunare, Duhului Sfânt trebuie să I se permită să lucreze liber prin convingere sau binecuvântare. Spiritul zilei este graba. Oamenii au nevoie de odihna terapeutică a lui Dumnezeu. Să refuzăm să parcurgem grăbiți programul serviciului divin și, în schimb, să-i aducem pe oameni la o odihnă deliberată într-o atmosferă de închinare în Domnul. Păziți libertatea închinării penticostale. Nu trebuie scuzat nici focul străin, nici manifestările cărnii, ci haideți să nu fim nicio dată așa de îngăduitori încât să ne îndepărtăm de decență.

Pavel, în una din epistolele sale, a schițat un model minunat de închinare pentru biserică: „Ce este de făcut atunci, fraților? Când vă adunați laolaltă, dacă unul din voi are o cântare, altul o învățătură, altul o descoperire, altul o vorbă în altă limbă, altul o tălmăcire, toate să se facă spre

STRĂNGEREA ÎMPREUN (PSALMI + ÎNV. TUR + VORBIRE ÎN ALTE LIMBI + DESCOPERIRE + INTERPRETARE) = EDIFICARE, ZIDIRE

Când zidirea sufletească“ (1 Corinteni 14:26).

bisericile Mai mult, el a spus: „Cuvântul

penti- lui Hristos să locuiască din belșug

costale în voi în toată înțelepciunea.

urmează Învățați-vă și sfătuiți-vă unii pe

o ordine alții cu psalmi, cu cântări de

a servici- laudă și cu cântări duhovnicești,

ului care cântând lui Dumnezeu cu

degene- mulțumire în inima voastră“

rează (Coloseni 3:16). Ni se mai spune

într-un să ne rugăm unii pentru alții, și

obicei să nu părăsim „adunarea noastră“

lipsit de (Evrei 10:25).

semnifi- Aceasta este închinarea în

cație, comun, bazată pe instrucțiunile

atunci Scripturii. Membrii adunării iau

ele nu parte la închinare în măsura în

mai au care Duhul Sfânt locuiește în ei, și

nimic ei se supun Lui. Atunci oamenii

altceva care umplu biserica nu mai sunt

decât niște spectatori, care se întreabă

un cum vor fi întreținuți sau distrați

ritual. de ceilalți.

Dumnezeu l-a lepădat pe regele

Saul și l-a ales pe David, „un om

după inima lui Dumnezeu“ (1

Samuel 13:12). Saul s-a implicat

într-o activitate religioasă fără

să-l aștepte pe proorocul Samuel.

El a spus: „...Am îndrăznit...“ (1

Samuel 13:12). Ca urmare,

împărăția a fost dată lui David,

un om care, în mod continuu, și-a

sfătuit sufletul astfel: „...Suflete,

încrede-te Dumnezeu.“

Când nu așteptăm venirea

Duhului Sfânt, noi suntem tentați

să ne forțăm pe noi înșine. Ca

urmare, noi am forțat cântările,

am forțat rugăciunile, am forțat

mărturisirile, am forțat dărnicia,

și am forțat predicarea. Cu cât

mai bine este când vine Duhul

Sfânt. Atunci avem cântările,

rugăciunile, dărnicia, mărturiile

și predicile Duhului Sfânt

(Romani 8:26,27; 1 Corinteni 1:10;

14:15; Efeseni 5:18-21; 6:18; 1

Tesaloniceni 1:5; Iuda 20).

Darurile Duhului Sfânt vor fi

manifestate și controlate în con-

formitate cu modelul scriptural

din 1 Corinteni 12,13 și 14.

Fie ca oamenii din bisericile

penticostale să se roage ca

închinarea penticostală să fie

întărită. Fie ca sunetul cântării,

al laudei și al rugăciunii să

răsune în adunările noastre. Fie

ca noi să ne dedicăm pe noi înșine

așteptării prezenței lui Dumne-

zeu. Fie ca altarele noastre să fie

pline de suflete care Îl caută pe

Dumnezeu și fie ca ele să nu se

golească curând. Fie ca serviciul

altarului să aibă prioritate în

închinarea noastră.

Fie ca Duhul Sfânt să ne însu-

flețească cu un apetit spiritual

sănătos, cu o anticipare puternică,

și o atitudine producătoare de

credință. Atunci vom avea o

atmosferă penticostală, și când

atmosfera spirituală este potrive-

rită, ploaia din cer se va revărsa. ☞

DE CE este importantă... (Continuare din pagina 3)

alte probleme periferice sunt date la o parte, și Mișcarea a dispus în mod continuu de mijloace interne de ajustare.

Mișcările fără o misiune și penticostalii fără un scop se îndreaptă, mai devreme

sau mai târziu, spre probleme.

Astfel, pentru penticostali, ziua Cincizecimii este foarte importantă. Noi găsim în aceasta un eveniment istoric prezentat în Biblie pe care noi ne bazăm

propria noastră doctrină. Aceasta ne oferă o metodă de a-L găsi pe Dumnezeu, un mesaj pe care îl putem împărtăși cu alții, și o misiune care ne duce până la marginile lumii. ☞

TREZIREA SPIRITUALĂ A RÂSULUI

de **GEORGE O. WOOD**

***Pentru unii,
însuși actul
de a se interesa
de validitatea
unei experiențe
spirituale
profesate,
poate fi criticat
ca o lipsă de
credință și
o dovadă
a lipsei de
spiritualitate.***

Recent, o manifestare a râsului a devenit obișnuită în multe întâlniri carismatice și a fost numită trezirea spirituală a râsului. Este aceasta de la Dumnezeu? Răspunsul la această întrebare trebuie să-l căutăm în Cuvântul Său.

Noul Testament are de spus multe lucruri despre bucurie. Isus a venit ca bucuria noastră să fie deplină. Promisiunea unei vieți din abundență presupune că disperarea și depresia nu vor mai avea mână liberă în viața credinciosului. Dimineața învierii, întâlnirea cu Hristosul înviat, și cei 120 din ziua Cincizecimii au fost însoțiți de o bucurie nemărginită. În vremuri de persecuție, Biserica Primară a exuberat de bucurie. De asemenea, bucuria face parte din roada Duhului Sfânt.

Este această bucurie descrisă în Biblie, aceeași cu manifestarea curentă a râsului din unele servicii bisericești?

RESPONSABILITATEA DE A NE INTERESA

Pentru unii, însuși actul de a se interesa de validitatea unei experiențe spirituale profesate

poate fi criticat ca o lipsă de credință și o dovadă a lipsei de spiritualitate. Cu toate acestea, este de datoria noastră să trecem totul prin testul Scripturii. În Noul Testament, exemplul credincioșilor din Berea este lăudat: „Ei au primit Cuvântul cu toată râvna, și cercetau Scripturile în fiecare zi, ca să vadă dacă ce li se spunea este așa“ (Fapte 17:11).

Nu este nici nespirtual, nici lipsit de evlavie să pui întrebări ca să afli dacă Biblia validează o anumită doctrină sau o experiență declarată. Apostolul Pavel ne-a poruncit să „cercetăm toate lucrurile și să păstrăm ce este bun“ (1 Tesaloniceni 5:21), și „să judecăm ce se spune“ (1 Corinteni 14:29).

Pavel, de asemenea, i-a avertizat pe cei ce conduc biserica: „Luați seama la voi înșivă și la toată turma peste care v-a pus Duhul Sfânt episcopi“ (Fapte 20:28-30).

Cu toate acestea, pentru exersarea vigilenței doctrinale este nevoie de echilibru, ca nu cumva cei ce se luptă pentru ortodoxie să devină judecători lipsiți de dragoste în trupul lui Hristos. Domnul a lăudat

Biserica din Efes pentru că aceasta a investit multă energie în deosebirea proorocilor falși de cei adevărați, dar El a mustrat-o pentru că și-a pierdut dragostea dintâi (Apocalipsa 2:2,4). Este ușor să ajungi lipsit de dragoste în timp ce lupți pentru dreptate pe orice câmp de bătaie doctrinar. Apologeții creștini pot să pară sătui de struguri acri și să treacă drept legalști și farisei.

Noi trebuie să examinăm orice problemă în lumina Scripturii, inclusiv fenomenul curent al „râsului sfânt“, dar este greșit să facem o astfel de examinare cu un spirit lipsit de dragoste.

EXPERIENȚELE UNICE COMPARATE CU CELE NORMATIVE

Trebuie să ne punem două întrebări: (1) Întâlnim râsul sfânt în Scriptură? Dacă da, (2) sunt aceste apariții normative (adică, sunt ele destinate a fi modele pentru experiența creștină a tuturor)?

De ce trebuie să ne punem astfel de întrebări?

Să presupunem că apare cineva pe scena contemporană cu darul vindecării, și oamenii ar fi vindecați stând în umbra lucrătorului respectiv. Să presupunem apoi că știrea acestui mod de lucrare se răspândește, și alți slujitori încep de asemenea să pretindă că au „slujba umbrei“. Să presupunem că alții s-au ridicat și au spus: „Toți lucrătorii din biserică pot avea „slujba umbrei“, și toți cei ce doresc să fie vindecați ar trebui să lase ca umbra acestor

lucrători să treacă peste ei.“

Cum am evalua astfel de accente și pretenții? Punând cele două întrebări: A avut loc vreodată o astfel de experiență în Biblie? Dacă da, a fost ea destinată să fie o regulă pentru toți?

Răspunsul la prima întrebare este „Da“ (vezi Fapte 5:15). Răspunsul la a doua întrebare este „Nu“. Se pare că numai Petru a avut această lucrare „a umbrei“. Experiența sa ilustrează că Duhul Sfânt poate să acționeze în mod suveran printr-o persoană într-o perioadă de timp limitată, într-un mod unic, însă este posibil ca o astfel de lucrare din partea Sa să nu fie destinată a fi normativă pentru experiența Bisericii. Noi știm că ceva este normativ numai dacă acel ceva este aprobat, laudat, repetat cu consecvență sau poruncit în Scriptură.

Biblia conține multe alte exemple de elemente normative și unice din viața Bisericii apostolice. De exemplu, disciplina bisericii (Matei 18:15-20). A fost moartea lui Anania și Safira ca pedeapsă pentru minciună o excepție de la regulă sau regula însăși? A fost această pedeapsă un act unic sau normativ? (Fapte 5) Ni se poruncește vreodată să-I cerem Duhului Sfânt să-i facă pe mincinoși să cadă morți la pământ? Nu! Când tratăm păcatul din viața unui membru al Bisericii, noi urmăm modelul normativ din Matei 18 și 1 Corinteni 5.

Fenomenele din ziua Cincize-

***Data viitoare,
când un nou val
de învățătură se
va abate asupra
bisericii tale,
întreabă-te:
„Dacă această
învățătură este
atât de
importantă de ce
nu a fost
menționată de
Isus? De ce nu
au învățat-o
apostolii?
De ce nu se face
nici o referire la
aceasta în
Scriptură,
și nici nu este
poruncită?***

**Noi știm că ceva
este normativ
(adică, destinat a fi
un model pentru
experiența creștină
a tuturor) numai
dacă acel ceva
este aprobat,
lăudat, repetat cu
consecvență
sau poruncit în
Scriptură.**

cimii reprezintă, de asemenea, exemple ale diferenței dintre unic și normativ: Un sunet ca vâjâitul unui vânt puternic, niște limbi ca de foc împărțindu-se printre ei și așezându-se pe capetele celor o sută douăzeci, și toți au început să vorbească în alte limbi, după cum le da Duhul să vorbească. Vântul și limbile de foc sunt unice și nu au mai apărut niciodată în textul biblic. Noi nu putem să dezvoltăm nici o doctrină bazându-ne pe aceste manifestări. Totuși, vorbirea în alte limbi apare din nou în legătură cu umplerea cu Duhul Sfânt. Noi considerăm vorbirea în alte limbi ca fiind normativă pentru dovada fizică inițială a botezului cu Duhul Sfânt, deoarece acesta este un fenomen care s-a repetat în alte ocazii; deci deducem din text că vorbirea în limbi a avut loc întotdeauna când cineva a fost botezat în Duhul Sfânt. Este trezirea răsului un model normativ al închină-

rii creștine și un mod de comportare învățat explicit în Scripturi?

Să punem în legătură cu răsul, cele două întrebări pe care le-am pus despre lucrarea umbrei, disciplina Bisericii și ziua Cincizecimii (vânt, foc și alte limbi): (1) Apare în Biblie răsul sfânt? Dacă „Da“, (2) este destinată această experiență să fie normativă pentru credincioși?

Ca să răspundem la prima întrebare, trebuie să spunem că Biblia este plină cu îndemnuri la bucurie (Genesa 18:12-15; 21:6; Ps. 5:11; 32:11; 107:19-22; 126:1-3; Țefania 3:14-17; Matei 28:8; Luca 1:41,46; 2:10; 24:41,52; 10:20; Ioan 15:11; 1 Tesaloniceni 5:16). Bucuria a caracterizat Biserica primară chiar și atunci când aceasta a trecut prin încercări (Fapte 8:8; 13:52; 20:24).

Observați totuși, că accentul cade mai mult pe bucurie, decât pe răs. Bucuria pare să fie o calitate integrală și indispensabilă a experienței creștine, înrădăcinată nu în sentimente subiective, ci în realitatea obiectivă că Dumnezeu ne-a acordat mântuirea, răscumpărarea și eliberarea în Hristos Isus, Domnul nostru.

Între toate relatările din Biblie referitoare la bucurie nu există nici o indicație directă a faptului că persoanele care se bucurau râdeau în mod necontrolat într-o mulțime de închină-

tori, în timp ce mulți alții râdeau sau se simțeau incapabili a se opri din răs.

Recunoscând această lipsă a unui precedent scriptural pentru fenomenul carismatic modern al așa-numitului răs sfânt, avocații experienței arată spre Fapte 2 și-i invită pe oameni „să bea din fântâna lui Ioel“.

A fost răsul o caracteristică a ucenicilor în ziua Cincizecimii așa cum au presupus promotorii trezirii răsului? (Vezi Fapte 2.) Au experimentat ei diferitele forme de răs care se întâlnesc astăzi? Luca arată în mod explicit că sunetul care a atras mulțimea au fost limbile diferite în care vorbeau cei 120.

Petru a folosit întrebarea: „Ce înseamnă aceasta?“ - o întrebare care se referă la vorbirea în limbi, nu la răs - pentru a le ține necredincioșilor o predică plină de putere despre pocăință. A urmat un răspuns la fel de plin de putere: trei mii de oameni L-au mărturisit pe Isus ca Domn și au fost botezați.

Chiar dacă Biserica primară ar fi răs în Fapte 2, ei s-au întors curând la lucrarea propovăduirii - un contrast remarcabil față de unele manifestări ale fenomenelor contemporane unde răsul, fie că împiedică orice posibilitate de predicare, fie că întrerupe continuu predicarea. Ziua Cincizecimii s-a încheiat cu mântuirea și botezarea a

trei mii de oameni, nu cu 120 de oameni ținuiți la podea de răs. Noi trebuie să tratăm fenomenul răsului la fel ca umbra lui Petru: să ne bucurăm de modurile suverane și unice pe care Dumnezeu le poate alege pentru a-Și arăta binecuvântarea Sa, dar să evităm tentația de a face din liniile de răs ale adunării niște imitații în bisericile noastre, sau să avem evangheliști și pastori ai răsului. Noi trebuie să punem accentul major pe Hristos Însuși.

NOUTATEA

Ca oameni ai Duhului, noi trăim un creștinism viu, plin de experiențe. Când mergem la biserică, așteptăm să simțim prezența lui Dumnezeu, și este drept să fie așa. Biblia ne învață în mod clar că prezența lui Hristos umple nu numai inimile noastre, ci și emoțiile noastre.

Cu toate acestea, deschiderea noastră spre experiență, poate să facă din noi niște prăzi ușoare pentru noutate. Astfel, pentru penticostali, este important să aibă Biblia ca temelie. Duhul lui Dumnezeu curge pe albia Scripturii și nu se aventurează acolo unde nu merge și Cuvântul lui Dumnezeu.

Din nefericire, în alergarea noastră după experiență există deseori o mare lipsă de predicare temeinică, bazată pe Biblie sau

studiul biblic personal. În absența acestora, noutatea apare ca un instrument pentru atragerea oamenilor și a mulțimilor.

Dacă nu va fi atentă, biserica penticostală poate deveni foarte curând cunoscută drept „biserica a ceea ce se întâmplă acum“, făcând orice pentru a atrage mulțimea - condusă

***Între toate relatările
din Biblie referitoare
la bucurie, nu există
nici o indicație
directă a faptului că
persoanele care se
bucurau râdeau în
mod
necontrolat.***

mai degrabă de utilitate decât de principiile biblice.

Apostolul Pavel ne-a avertizat în legătură cu cei care vin în trupul lui Hristos, cu „lucruri plăcute și istorisiri închipuite“ (2 Timotei 4:3-4). Ca și credincioși, noi trebuie să găsim temele centrale ale Evangheliei: Isus Hristos - Mântuitorul, Cel care botează, Vindecătorul și Împăratul nostru care vine curând!

TREZIREA CURENTĂ A Gnosticismului.

Spre sfârșitul epocii apostolice și începutul secolului al doilea, în creștinism s-a dezvoltat o erezie numită

gnosticism. Numele acesteia provine de la cuvântul grecesc gnosis (cunoaștere). Gnosticii pretindeau că au o revelație extrabiblică și erau fascinați în mod exagerat de lumea nevăzută și ierarhiile îngerilor. Nimeni nu era spiritual până când nu ajungea la așa-zisa cunoaștere secretă a lor, la cunoașterea sistemului domniilor și stăpânirilor lumii întocmit de aceștia. Pavel i-a avertizat pe creștini împotriva celor care strecurau în trupul lui Hristos o astfel de cunoaștere secretă care nu avea nici o bază în învățătura apostolică (Colos. 2:18-19).

Data viitoare, când un nou val de învățătură se va abate asupra bisericii tale, întreabă-te: „Dacă această învățătură este atât de importantă de ce nu a fost menționată de Isus? De ce nu au învățat-o apostolii? De ce nu se face nici o referire la aceasta în Scriptură, și nici nu este poruncită? De ce nu s-a gândit nimeni la aceasta și nici nu a practicat-o în Biserica primară?“

Noi trebuie să fim atenți la apariția în Biserica de astăzi a unui nou gnosticism, care îi îndepărtează pe oameni de temelia sigură a Scripturii, și aceștia ajung sateliți pe orbita unor personalități convingătoare care își promovează și vând propriile lor idei și experiențe. Ei nu ascultă de porunca apostolică de a „propovădui Cuvântul“ (2

Timotei 4:2), preferând în schimb să amaneze trupul lui Hristos - pentru o colectă sau pentru notoritate - pentru elixirul lor spiritual nou și, ca urmare, secret.

Mai mult, noi trebuie să veghem ca nu cumva acest accent gnostic, fratele geamăn al misticismului noii ere orientale, să invadeze în mod subtil închinarea creștină. Un astfel de accent urmărește să îl aducă pe căutător într-o stare de conștiență alterată, în care rațiunea este suspendată și închinătorul plutește inert în divinul „om“, starea golului mental din practicile Yoga.

Închinarea nou-testamentală, deși are impact asupra simțurilor și emoțiilor, implică și mintea și voința. Pavel le-a amintit misticilor spirituali din Corint că „duhurile proorocilor sunt supuse proorocilor; căci Dumnezeu nu este un Dumnezeu al neorânduiei, ci al păcii“ (1 Corinteni 14:32-33).

NUMAI SCRIPTURA

În aprilie 1995, eram în Italia și Madona care plângea atrăgea cu mult mai mult atenția mass-mediei decât a atras trezirea râsului din America de Nord și Europa Occidentală.

Avertismentul lui Luther, „Numai Scriptura“, ne răsună în urechi. Dacă noi acceptăm orbește toate

fenomenele nescriturale doar pe baza sentimentelor și a experiențelor noastre, sau pe lipsa unei explicații omenști, atunci riscăm să alunecăm într-o subiectivitate periculoasă care, în scurgerea timpului ne va atrage, așa cum s-a întâmplat cu Biserica Catolică, din ce în ce mai departe de creștinismul biblic. O astfel de alunecare poate să producă în cele din urmă o generație de oameni care să fie o pradă ușoară pentru o îndepărtare completă de Hristos (Matei 24:24).

Nu este impropriu pentru penticostali să greșescă în ceea ce privește atenția pe care o acordă unor lucruri sau altora. Am face bine să rămânem în cercul siguranței scripturale, fără să pătrundem în zonele periculoase ale fenomenelor spirituale situate la marginea exterioară (în penumbra) Cuvântului scris al lui Dumnezeu.

De ce să punem un accent mare pe experiență sau pe doctrine periferice când putem, în schimb, să acordăm toată atenția Domnului nostru, învățaturii Sale și învățaturii apostolilor Săi?

ANTIDOTUL

Cum poate fi imunizat trupul lui Hristos față de vânturile constante de doctrine care ne lovesc astăzi?

Cel mai bun răspuns este a nu deveni un critic nega-

tiv, un apologet dificil, sau un spadasin care învârt sabia doctrinară lipsită de dragoste. Nici lumea și nici biserica nu este ajutată de oameni cu spirite meschine. Din nefericire, avem exemplele celor a căror ortodoxie teologică este sănătoasă, însă comportarea lor nu este consecventă cu roada Duhului. Ei trag cu săgețile discordiei, ale ambițiilor egoiste, disensiunilor și partidelor în loc să demonstreze dragoste, bucurie, pace, bunătate, răbdare, blândețe, credincioșie și autocontrol (Galateni 5:19-22). (Apropo, deoarece autocontrolul este o roadă a Duhului, de ce lipsa autocontrolului este atât de apreciată în manifestarea râsului?)

De ce se pune astăzi un accent deosebit pe râs? Poate pentru că majoritatea serviciilor bisericilor și viața spirituală a creștinilor au ajuns să semene mai mult cu un serviciu funebru decât cu orice altceva? Nu există viață - nu se întâmplă nimic.

A dispărut bucuria Domnului din biserica ta, sau din experiența ta personală? Există moarte în trupul lui Hristos? A corecta o astfel de realitate nu înseamnă să treci în cealaltă extremă, ci să devii echilibrat în Isus Hristos.

De asemenea, noi trebuie să recunoaștem că societatea noastră este o societate care preferă cuptoarele cu microunde în locul cupto-

rului clasic. Noi dorim să avem totul acum. Experiența răsului este bucuria cuprutorului cu microunde. Bucuria ca roadă a Duhului este rezultatul unui proces și are nevoie de timp pentru a crește, așa cum se întâmplă cu dragostea și răbdarea.

Bucuria trebuie să facă parte din experiența noastră creștină. Aceasta își are originea în relația noastră cu Isus Hristos. Deoarece știm că El este biruitor asupra păcatului, morții, iadului, celui rău și mormântului, noi avem viață și suntem triumfători.

Isus Însuși ne-a arăta o imagine a adevăratei treziri a răsului, când ne-a spus pildele lucrurilor pierdute. Permișiunea pe care ne-o dă El de a ne bucura este un antidot binevenit pentru orice accent prezent, fals sau aberant din trezirea curentă a răsului (Luca 15:6-24).

Adevărata trezire a răsului despre care a vorbit Isus Însuși, este cea care apare într-o biserică activă în lucrarea de evanghelizare, care cunoaște bucuria neîngrădită de a vedea bărbați și femei, băieți și fete, toți pierduții, venind la Hristos.

Înainte ca acest fel de trezire să aibă loc este nevoie de muncă și efort. Păstorul caută oaia pierdută, femeia caută banul pierdut și tatăl agonizează din cauza fiului pierdut.

În timp ce secolul acesta se apropie de sfârșit, fie ca

trupul lui Hristos să experimenteze o trezire de acest fel - un ceas fără precedent al evanghelismului cu credincioși care sărbătoresc cu adevărat găsirea a ceea ce a fost pierdut.

SUGESTII PRACTICE

Dați-mi voie să ofer câteva sfaturi pastorilor și conducătorilor creștini care sunt preocupați în mod sincer de trezire, care doresc să îmbrățișeze ceea ce face Duhul Sfânt, însă doresc să evite capcanele care rănesc trupul lui Hristos în general, și pe credincioșii individuali în particular.

1. *Autoexaminarea*

Fenomenul răsului trebuie să ne facă să privim în interiorul nostru. Aveți bucuria Domnului?

Ca proces, bucuria își are sursa în relația personală a creștinului cu Isus. Aceasta este cea de-a doua roadă a Duhului, după dragoste (Galateni 5:22) - dragostea, apoi bucuria. Noul Testament ne oferă mereu ajutor practic cu privire la cum să devenim persoane pline de dragoste (Romani 12:9-21; 1 Corinteni 13). Ispita noastră este să dorim să primim dragoste în loc să o dăm; totuși, în Isus noi am primit prin har, prin credință, dragostea lui Dumnezeu într-o măsură din care se revarsă în afară. O persoană iubită și care iubește, produce o viață de bucurie.

Oare nu acesta este motivul pentru care Pavel a putut să scrie filipenilor o scrisoare de bucurie dintr-o celulă de închisoare? În momentele acelea Pavel nu se tăvălea de răs, însă el a putut spune în mod continuu: „Bucurați-vă totdeauna în Domnul! Iarăși zic: Bucurați-vă!” (Filipeni 4:4).

Bucuria noastră trebuie să fie integral legată de formarea caracterului creștin. Bucuria umblă împreună cu colegile ei: dragostea, pacea, răbdarea, bunătatea, blândețea, facerea de bine, credincioșia și înfrânarea poftelor.

Viața prea multor creștini este marcată de lipsă de bucurie, disperare, depresie, amărăciune și mânie.

Lucrarea Duhului Sfânt este de a reproduce viața lui Hristos în noi; și Isus, deși nu ni se spune nicăieri că a răs, a manifestat o bucurie continuă (Luca 10:21; Ioan 15:11). El dorește ca bucuria Sa să locuiască în noi. De aceea, noi trebuie să ne întrebăm dacă nu cumva noi împiedicăm în mod conștient sau inconștient manifestarea bucuriei Sale în viețile noastre. Există vreun păcat nemărturisit? Vreo lipsă de iertare? Incapacitatea de a ne încrede în El în încercări?

Astfel, reacția noastră inițială la așa-numita trezire a răsului, nu este una a cenzurii sau a condamnării, ci a introspecției. Fiecare din noi trebuie să se

***Trezirea
penticostală se va
năruî în decurs de o
generație dacă noi,
chiar fără să ne dăm
seama, începem să
desconsiderăm
experiența
adevărată învățată
de Biblie,
în favoarea noilor
experiențe care
nu sunt nici poruncite,
și pentru care
nu găsim modele
în Scriptură.***

întrebe: „Radiază bucuria Sa din viața mea?” Dacă nu, atunci goliciunea mea trebuie schimbată într-o foame după prezența Sa. Trebuie să-L lăsăm pe Duhul Sfânt să ne arate ce măsuri de corectare trebuie să luăm și apoi să-L lăsăm pe El să se roage prin noi în limbi auzite sau neauzite (1 Corinteni 14:4).

Cu siguranță, un aspect al rugăciunii prin Duhul Sfânt este refacerea bucuriei în viața noastră interioară. Dacă în comuniunea mea personală cu El, Domnul dorește să îmi transmită o mare bucurie astfel încât eu să râd înaintea Lui, atunci eu pot să doresc să primesc tot ceea ce El vrea.

2. Instituirea unor reguli.

În mod evident, apostolul Pavel a făcut deosebire între zidirea personală și cea colectivă.

Astfel, în 1 Corinteni 12-14, el a stabilit niște reguli privitoare la folosirea în public a darului vorbirii în alte limbi - cel mult trei vorbiri în limbi în timpul unui serviciu. În particular, el vorbea în limbi chiar mai mult decât corintenii.

Noi trebuie să păstrăm perspectiva:

(1) Trebuie avuți în vedere necredincioșii. Dacă un dar care are bază scripturală, cum ar fi vorbirea în alte limbi fără interpretare, îl îndepărtează pe cel necredincios de la Evanghelie, cu cât mai mult, un dar nescriptural, cum ar fi râsul: „N-ar zice ei că sunteți nebuni?” (1 Corinteni 14:23).

(2) Biserica trebuie să fie

zidită. Noi trebuie să fim preocupați de zidirea Bisericii. Persoanelor care foloseau în mod greșit darul limbilor în Biserica din Corint, și avocaților contemporani ai râsului, Pavel le-a spus, sub inspirația Duhului Sfânt: „Fiindcă râvniți după daruri duhovnicești, să căutați să le aveți din belșug, în vederea zidirii sufletești a bisericii” (1 Corinteni 14:12).

(3) Dragostea, nu darurile spirituale, sau râsul trebuie să fie în centrul atenției. Acesta este motivul pentru care capitolul 13 din 1 Corinteni se găsește între capitolele care vorbesc despre darurile spirituale (12 și 14). Cât de trist este să vezi persoane care insistă asupra exercitării râsului, cu prețul divizării bisericii locale. Atât cei care râd, cât și cei care nu râd, ar face bine să-și structureze întreaga comportare după textul din 1 Corinteni 13. De asemenea: „Să nu nimicești pentru un râs lucrul lui Dumnezeu” (Romani 14:20, parafrazăre).

3. Apa rece

Mulți penticostali au avut experiența neplăcută de a-și împărtăși pentru prima dată mărturia botezului cu Duhul Sfânt unui pastor sau unei persoane spirituale, despre care ei credeau că se vor bucura împreună cu ei, doar ca să descopere că acel creștin, în care s-au încrezut, a turnat apă rece peste experiența lor. Slujba noastră ca lideri nu este de a turna apă rece peste persoanele care ne mărturisesc o experiență proaspătă cu Dumnezeu, ci să ne bucurăm împreună cu

ele, pentru experiențe ale victoriei sau ale eliberării. În timp ce îi îmbrățișăm în bucuria lor nouă pe care au găsit-o, noi putem deveni, prin legătura noastră personală, modele și încurajatori pentru ei în creșterea ulterioară în Hristos.

4. Îndepărtarea de Scriptură.

Râsul în Duhul pare să se afle pe circumferința cercului doctrinei biblice. Spre deosebire de darul limbilor, al minunilor, sau al deosebirii duhurilor, de exemplu, râsul în Duhul nu este nici menționat, nici aprobat în Scriptură. Acesta nu este nici condamnat.

Cu toate acestea, două pericole foarte evidente sunt intrinseci fenomenului curent al râsului: (1) Acesta va presupune o valoare mai mare decât experiența biblică a botezului în Duhul Sfânt, sau a rugăciunii personale în alte limbi.

Trezirea penticostală se va năruie în decurs de o generație dacă noi, chiar fără să ne dăm seama, începem să desconsiderăm experiența adevărată învățată de Biblie, în favoarea noilor experiențe care nu sunt nici poruncite, și pentru care nu găsim modele în Scriptură. Râsul este un caz particular; vorbirea în alte limbi este modelul scriptural normativ.

(2) Îndepărtarea de experiențe care sunt înrădăcinate în Scriptură pentru a îmbrățișa fenomene spirituale de orice tip, în toate manifestările vor duce la alte manifestări extreme. Privești la fenomenele curente din unele biserici carismatice - răcnitul și chiar lătratul au început. Răcnitul este explicat

ca provenind de la Leul lui Iuda. Nu știu ce reprezintă lătratul. Dacă duhurile proorocilor sunt supuse controlului proorocilor (1 Corinteni 14:32), atunci cu siguranță duhul celor care răcnesc și latră le este, de asemenea, supus. Uneori trebuie să spunem lucrurilor pe nume, și nu ezit să spun că lătratul și răcnitul sunt stranii. Ele vin fie dintr-o noțiune firească greșit înțeleasă, sau sunt răcnetele celui rău și lătratul câinilor săi.

Să nu lăsăm ca bisericile penticostale să fie prinse în misticism, care este cu totul lipsit de orice rădăcină scripturală.

SFATUL LUI GAMALIEL

Unii cred că nu trebuie să încercăm nici o examinare privitoare la trezirea curentă a râsului pentru că: „Dacă încercarea sau lucrarea aceasta este de la oameni, se va nimici; dar dacă este de la Dumnezeu n-o veți putea nimici. Să nu vă pomeniți că luptați împotriva lui Dumnezeu” (Fapte 5:38-39).

Vă amintiți cine a rostit aceste cuvinte? Gamaliel, profesorul lui Pavel. Ele au fost cuvinte adevărate, deoarece se refereau la apostolii și la Biserica lui Isus Hristos. Totuși, Pavel n-a ținut seama niciodată de sfatul fostului său profesor în ceea ce privește doctrinele false. Citește scrisorile sale și observă că el nu și-a bazat validitatea nici unei doctrine pe succesul exterior al acesteia, nici pe acceptare sau creștere, ci pe fidelitatea față de Isus Hristos. Dacă testul lui Gamaliel ar trebui folosit

***În alergarea
noastră după
experiență
există deseori
o mare lipsă
de predicare
temeinică,
bazată pe
Biblie sau
studiul biblic
personal.
În absența
acestora,
noutatea
apare
ca un
instrument
pentru
atragerea
oamenilor
și a
mulțimilor.***

întotdeauna, atunci noi ar fi trebuit să afirmăm că multe lucruri sunt de la Dumnezeu, în timp ce ele nu sunt. De exemplu, islamul, budismul, mormonismul sau martorii lui Iehova n-au dispărut încă. Faptul că aceste religii câștigă adepti, nu reprezintă câtuși de puțin un test al validității lor. Pavel i-a spus lui Timotei și tuturor conducătorilor creștini: „Propovăduiește Cuvântul” (2 Timotei 4:2), „căci va veni vremea când oamenii nu vor putea să sufere învățătura sănătoasă” (2 Timotei 4:3).

Numai doctrina sănătoasă produce sănătatea și bunăstarea spirituală, asemănarea cu Hristos și evlavie. Cea mai mare nevoie a bisericii de astăzi

sunt creștinii care să pună accentul pe propovăduirea Cuvântului lui Dumnezeu, expunerea loială a adevărului etern dat nouă prin inspirația Duhului Sfânt. Ca predicatori ai Evangheliei, haideți să păzim cu atenție ceea ce ni s-a încredințat. Atunci când Cuvântul lui Dumnezeu nu este proclamat cu credincioșie, oamenii cad ușor în eroare și deviază de la centralitatea lui Isus Hristos și de la lucrarea Sa de har.

Astăzi noi ne rugăm cu toții ca Dumnezeu să ne trezească și să-Și împunernicească Biserica Sa ca să fim martori ai Numelui Său pe tot cuprinsul pământului. Duhul Sfânt Și-a început deja lucrarea Sa de înnoire. Când are loc

trezirea, aceasta este marcată întotdeauna de pocăință adâncă, pasiune pentru sfințenie, post și rugăciune, reînvierea darurilor și a roadei spirituale, unitate în Trup, eliberarea celor apăsați, muzică sub ungera Duhului, propovăduire și trăire care Îl au pe Isus Hristos ca centru al lor, semne și minuni, evanghelistism înfocat și eforturi misionare, noi valuri de tineri care se pregătesc pentru slujirea în câmpul Evangheliei, reducerea problemelor sociale și a crimei, și—cel mai important dintre toate—mântuirea celor pierduți.

„O, Dumnezeule, trimite-ne acest fel de trezire spirituală!”

CONFERINȚĂ PASTORALĂ TEMATICĂ

În perioada **11-14 iunie 1997**, la **Complexul U.G.S.R. (Hotelul MUNCEL) din Băile Felix**, Oradea, va avea loc o **Conferință pastorală tematică**, la care sunt așteptați circa 300 de pastori și predicatori.

Lectorii vor fi:

- ❖ Gary Kellner de la Seminarul Teologic din Springfield, Missouri, SUA.
- ❖ Pastorul Mike Tiler
- ❖ Evanghelistul Mikel French.

În serile aceluiași zile, la Sala Sporturilor din Oradea, se vor organiza evanghelizări unde va predica evanghelistul *Mikel French*, iar muzica creștină va fi susținută de solistul *Robert Solomon* în limba engleză, precum și de un grup din Oradea, în limba română.

Pentru informații suplimentare, cât și pentru înscriere, vă rugăm să ne contactați cât mai repede posibil (pentru a putea rezerva camere la hotel) la următoarele numere de telefon și fax:

- ❖ Pastorul Nelu Bochian, Centrul Creștin Emanuel, București, tel. 01/330 60 32; 01/675 24 85; tel/fax: 01/330 60 51;
- ❖ Pastorul Florian Mudura, Președintele Comunității Penticostale Bihor - Oradea, tel.: 059/41 29 31; fax: 059/41 60 56.

VĂ AȘTEPTĂM!

Pastor Ioan Bochian

A POPOSIT ÎN MINE DUHUL SFÂNT

Te simt măreț, cu mult mai sus de fire. . .

Mă scald în slava Ta de nedescris. . .

O, Doamne, Cel ce lutului privire
i-ai dăruit, s-atingă lumi de vis.

Ce deslușit văd tainele divine . . . !

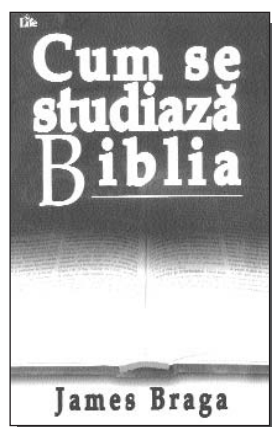
și totuși cât îmi sunt de ne-nțeleș . . . !

M-ating înfiorări și trec prin mine
și-nfiorările o scară țes,

o scară ce unește-a câta oară? —
pământul orb de cerul luminos.
Și îngeri diafani pe ea coboară
și urcă, de la mine la Hristos.

Și ning petale albe, sclipitoare
pe duhul meu ce izbucnește-n cânt
Vecia mă sărută iubitoare:
A poposit în mine Duhul Sfânt . . .

Tatiana Topciu

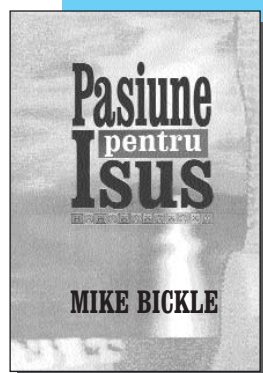

**CUM SE STUDIAZĂ
BIBLIA,**
de James Braga

O explicație limpede și
simplă a zece metode
de studiu biblic.

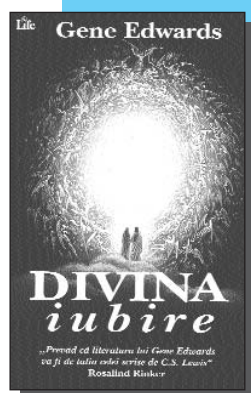

**DUHUL SFÂNT -
PARTENERUL MEU,**
de David Yonggi Cho
Pastorul celei mai mari
biserici evanghelice din
lume ne explică cum
putem trăi cu adevărat
o viață plină de Duhul
Sfânt.

PASIUNE PENTRU ISUS,
de Mike Bickle

După citirea acestei
cărți veți avea o dorință
mai mare de a-L
cunoaște și iubi pe Isus
Hristos ca Domn al
vieții dumneavoastră.

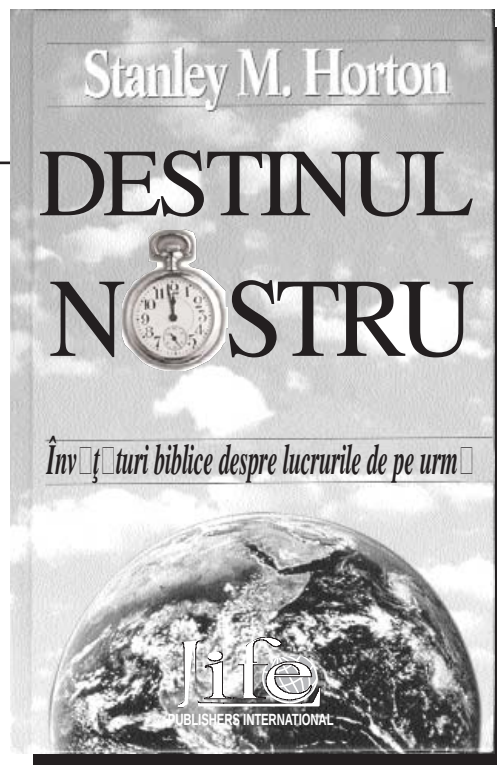
DIVINA iubire,
de Gene Edwards

Ca într-o simfonie extra-
ordinară, în această carte
este redată desfășurarea
maiestuoasă a iubirii lui
Dumnezeu, cea mai mare
din toate istoriile
cunoscute.

**Toate aceste cărți le puteți comanda la
adresa:**

LIFE PUBLISHERS ROMANIA
Str. Ady Endre nr. 33
3700 ORADEA
Tel. (059) 136264, fax (059) 134286

ÎN CURÂND: SFÂRȘITUL începăturii

In Genesa Dumnezeu crează. În cele patru Evan-
ghelii, Hristos oferă mântuirea. Acum creștinii
din întreaga lume se pregătesc pentru venirea
iminentă a lui Hristos.

Dar ce urmează după aceasta?

Veți descoperi ce a pregătit Dumnezeu pentru
poporul Său și răspunsurile la multe alte întrebări în
această carte care vă va deschide ochii, publicată de
**Life Publishers International: Destinul nostru:
Învățături biblice despre lucrurile de pe urmă, de
Stanley M. Horton.**

Doriți să cunoașteți în detaliu ce plan are
Dumnezeu pentru copii Săi și ce urmează să facă
Dumnezeu pentru a-și desvârși creația Săa? Citiți
**Destinul nostru: Învățături biblice despre lucrurile
de pe urmă!**